

РЕШЕНИЕ

№ 41913

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9596** по описа за **2025** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Началника на 04 РУ – СДВР, депозирана чрез пълномощника му гл. юрисконсулт Б. С., срещу Решение № 2644/14.07.2025 г., постановено по АНД №6527/2025 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 12-ти състав, с което е отменено издаденото от него Наказателно постановление №64 от 24.09.2024 г. Със същото на П. Б. Б. от [населено място] е било наложено административно наказание на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР - "глоба" в размер на 300 лева за нарушение по чл.64 от ЗМВР. Твърди се, че решението е неправилно, като постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон. Според касатора неправилно районният съд е възприел, че посочената като нарушена в наказателното постановление разпоредба не съдържа правило за поведение на неограничен кръг субекти. Изложено е, че нормата на чл. 257, ал.1 ЗМВР съдържа целия състав на нарушението, изразяващо се в неизпълнение на полицейско разпореждане, така че става безспорно ясно за какво е наказано лицето и е безспорно доказано извършеното от него нарушение.Оспорват се и изводите на СРС, че по съдържание АУАН и оспорваното наказателно постановление са неясни. В тази връзка твърди, че от приложените по делото доказателства става ясно, че санкционираното лице не е изпълнило полицейските разпореждания, поради което и му е издадено процесното НП. Според касатора при провеждане на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и НП е издадени в предвидените от закона срокове и от компетентни лица, като нарушението е описано пълно и

точно от фактическа страна. Посочени са всички съставомерни признаци и всички относими към тях факти. Безспорно е доказано извършването му и правилно е приложена санкционната норма. По тези съображения се иска решението да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да се потвърди НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът П. Б. Б. оспорва касационната жалба с искане решението на СРС да бъде оставено в сила.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №64 от 24.09.2024 г., с което на П. Б. Б. от [населено място], е било наложено административно наказание на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР - "глоба" в размер на 300 лева за нарушение по чл.64 от ЗМВР за това, че на 09.09.2024г., около 23:20 ч., в [населено място], на кръстовището на бул.Г. Д. и ул. "К. водопад" при извършване на полицейска проверка на редовността на българските лични документи на горепосоченото лице, след като многократно му е разпоредено на висок и ясен тон и разбираем за него език да представи личните си вещи, за да бъде извършена проверка за забранени и/или опасни вещи и предмети, лицето категорично е отказало да изпълни полицейското разпореждане'.

За да отмени обжалваното пред него НП въззивният съд е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени нарушения във формата на двата акта, тъй като не е конкретизирана относимата към вмененото нарушение норма на чл.64, ал.4 ЗМВР, а е посочена само разпоредбата на чл.64 ЗМВР. Прието е, че посочената разпоредба не съдържа правило за поведение на неограничен кръг субекти, а описва едно от правомощията на полицейските органи, а именно: "При невъзможност да се издадат писмено, разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят." Приел е, че ако се приеме, че жалбоподателят не е изпълнил полицейско разпореждане, дадено устно, то същият би бил административнонаказателно отговорен за извършването на нарушение по чл.64, ал.4 от ЗМВР, който въвежда задължение за неограничен кръг субекти в следния смисъл: "Разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му." Допуснатата нередовност в акта за установяване на административно нарушение не е била отстранена в издаденото въз основа на него НП, чрез прецизно посочване на нарушената законова разпоредба, каквото е изискването на чл.57, ал.1 т.6 от ЗАНН. Освен това СРС е приел, че АУАН и НП по съдържание са неясни. Това е така, тъй като се твърди, че служителите на 04 РУ СДВР са издали разпореждане към жалбоподателя, свързано с проверка на личните му документи, а след това се сочи, че е отказал да предостави вещи за проверка. Според въззивния съд посочените нарушения, допуснати при съставяне на АУАН и издаване на НП не биха могли да бъдат санирани в хода на съдебното производство, тъй като съдът няма компетентност да изменя

фактите, приети от АНО, да допълва обстоятелствената част на НП и да квалифицира тези факти. При тези мотиви НП е отменено на процесуални основания, без да е извършена преценка дали нарушението е извършено и правилно ли е санкционирано. В мотивите на решението липсват и фактически установявания касателно изложената в НП фактическа обстановка.

След като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 АПК, ХХI касационен състав на Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото обаче е неправилно.

Не се споделят изводите на СРС за допуснати съществени нарушения във формата на АУАН и НП, мотивирали го да отмени НП на процесуално основание. В тази връзка на първо място следва да се посочи, че съществено е само това нарушение във формата на АУАН и на НП, което ограничава правото на защита на наказаното лице да разбере в извършването на какво нарушение е обвинено, както и възможността на съда да извърше цялостна преценка на относимите към нарушението факти и обстоятелства. В настоящия случай касационният състав приема за неправилни изводите на СРС че АУАН и НП по съдържание са неясни. И в двата акта е посочено, че при извършената проверка по редовността на българските документи на лицето многократно е било разпоредено да предостави личните си вещи за извършване на проверка за забранени и/или опасни вещи и предмети, като същото категорично е отказало да изпълни тези полицейски разпореждания. От така описаното следва извод, че на посоченото лице са издавани устни полицейски разпореждания за предоставяне на личните му вещи за проверка, и същото не ги е изпълнило. Предвид това се стига до извода, че нарушението е ясно словесно описано така че привлеченото към АНО отговорност лице да разбере в какво е обвинено, при което не е налице приетата от СРС неяснота в описание на нарушението.

Що се отнася до другото констатирано нарушение във формата на АУАН и НП по чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН настоящият съдебен състав приема, че същите не са от категорията на съществените, които да обусловят отмяна на НП само на това основание. Вярно е, че и в двата акта като нарушена е посочена разпоредбата на чл.64 ЗМВР, без да е конкретизирана ал.4 от същата, която именно въвежда задължението за изпълнение на издадени полицейски разпореждания. Този пропуск обаче настоящият съдебен състав намира, че не е съществен, доколкото в приложената санкционна норма на чл.257, ал.1 ЗМВР изрично е посочено, че предвиденото в тази разпоредба наказание се налага именно за неизпълнение на полицейско разпореждане. Предвид това се стига до извод, че с посочване на тази разпоредба санкционираното лице е разбрало за неизпълнение на кое негово задължение му е наложена глоба. Това е така и предвид пълното и точно фактическо описание на извършеното нарушение в обстоятелствената част на АУАН и на НП, в които словесно е описан фактическият състав на нарушението. Именно от фактическото описание наказаното лице в пълнота разбира в какво нарушение е обвинено и с оглед на изложените факти организира защитата си. Следователно не е нарушено правото му на защита.

Като е приел противното СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. Непроизнасянето на въззивната инстанция по същество на спора е пречка за решаване на делото по същество от настоящата инстанция. Съгласно чл.218 АПК предмет на проверка от касационната инстанция е правилността на обжалваното решение като краен резултат по изложените в него мотиви. Липсата на мотиви по същество на спора води до извода за липса на предмет на проверка. Освен това касационната инстанция е в невъзможност да се произнесе по същество, доколкото в мотивите на обжалваното решение липсват и фактическите установявания. Предвид това делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При новото разглеждане на делото решаващият съд следва да осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, съобразно разпоредбата на чл.314 НПК. В тази връзка следва да се посочи, че НПК, приложим в производството по обжалване на наказателните постановления пред районния съд по силата на чл. 84 ЗАНН, вменява в задължение на съда да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина - чл.13, ал.1 НПК. Изпълнението на това задължение налага съдът да изясни всестранно и пълно всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Съгласно чл. 107, ал. 2 НПК съдът събира доказателствата по направените от страните искания и по свой почин, когато това се налага за разкриване на обективната истина. Следователно въззивният съд е длъжен да установи по силата на служебното начало съществените за спора обстоятелства чрез събиране на необходимите и допустими доказателства. След обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, следва да изведе обосновани фактически и правни изводи по същество на спора.

При новото разглеждане на делото, в зависимост от изхода му, въззивният съд следва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция, съобразно предвиденото в разпоредбата на чл.226, ал.3 АПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в, ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2644/14.07.2025 г., постановено по АНД №6527/2025 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 12-ти състав.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.